

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Forskrevet

Citation: Drachmann, Holger: "Forskrevet", i Drachmann, Holger: *Forskrevet*, udg. af Lars Peter Rømhild , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2000, s. 493. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann14valshoot-idm140708760056192/facsimile.pdf> (tilgået 06. maj 2024)

Anvendt udgave: Forskrevet

Kusken tænkte ved sig selv: hvad er det for noget Vrovl, han siger? Naa men Herren er gemytlig! –

Og de kørte videre. Gerhard pressede sin knyttede Haand i Siden; han følte, at han blev ond – ond imod sig selv og alle andre. Og saa var han maaske mest bedrovet.

VIII

Det var saadan en Forsvarsfest.

Den gamle Lehnsgrevinde var hjemkommen fra Udlandet. Hun havde flittigt læst sine Blade – og ikke andre Blade end sine egne – og raadført sig med sine Venner. Et Greb i Pungen kunde man nok gøre, dér hvor der var meget at gribe til. Men ovenikøbet stille det halve af sit Hus og hele sin Park til Forsvarets Raadighed, det var et Eksempel til Efterfølgelse for alle Godsejere.

Alle Vennerne – hele Bredgade – var derude; og da Gerhard kom, var man i fuld Gang.

Fra Talerstolen dalede netop den sidste Flig af en Dannebrogstale ned, og havde den ikke Nyhedens Interesse længer, saa var den netop det gode Gamle og ligesaa var den afsungne Sang, en af dem til tolv paa Dusinet med Rimene »Skjold« og »Vold« og »Landesorg« og »Fædreborg« – saaledes som Overgaard refererede for Gerhard. Og Mængden løftede Hattene og raabte Hurraerne – og Gerhard saa' alle disse Hoveder belyste af de kulorte Lamper under den natblaa Himmel mellem de mørke Træer – og Dannebrogslag var der paa alle Sider – og Kanonslag var der ogsaa – og nu spredtes man rundt omkring ved Gynger, Bazarer og i Beværtningstelte – altsammen til Fordel for Selvbeskatningen men den gamle Kaptejn gik og rystede paa Hovedet, brummende noget hen for sig idet han trykkede Gerhards Haand og saa' lidt mistænksom paa Overgaard og de to Damer; – Redaktør Bentzen var udebleven.

Overgaard bad Gerhard om at blive forestillet – hvilket Gerhard gjorde adspredt.

De synes ikke at være rigtig tilfreds, Hr. Kaptejn? sagde Overgaard frittende elskværdig. De savner maaske den rette Aand – finder det maaske lidt kunstigt, hvad?

Den gamle Soldats firkantede Skikkelse strammede sig op; Lampernes røde Skær spillede i Brillerglassene: Jeg siger, Ho'det ivejret – se ligeud! Naar det engang kommer, saa kommer det – og saa er vi alle Mand paa Pletten, min unge Herre! sagde han.

Jeg er bange for – svarede Overgaard med sammenknebnede Øjne – at vi alle er der paa Pletten – liggende forstaar sig!

Kaptejnen saa' paa Overgaard, dernæst ud til Siden, hvor unge Mennesker med Salonbosser skod til en Ørn med en Skive i Maven, dernæst op i de mørke Træers Lov, hvor Skæret fra Lampene flakkede fra Gren til Kvist og omsider slugtes som af en Afgrund saa gav Kaptejnen Gerhard et kort Nik og gik sin Vej.

Var det dog ikke Synd? sagde Anna Funch mildt bebrejdende til Overgaard. Manden dér gik jo i sin gode Tro – og det er her vel mange, som gør!

Jaguaren viste Tænder. Overgaard gav sig til at tale højt: dette var ikke en Folkesag, men en Regeringsforanstaltning – ikke et umiddelbart Udslag af nogensomhelst »Aand«, men blot og bar Politik – Regeringspolitik! –

Militarismens Aand! sagde Jaguaren.

Nogle Forbigaaende standsede og hyssede. Overgaard saa' sig udfordrende omkring. Gerhard sagde til ham: husk Du har Damer med! Jaguaren lo, Anna Funch saa' provende misbilligende paa Gerhard.

Hvordan er det Du ser ud iaften? er Du bange, Gerhard? spurgte Overgaard.

Maaske jeg er bange for mig selv! svarede Gerhard og trak paa Ordene. I Mundhuggeri vil jeg ikke der er en hel Del Humbug i alt dette – men der er *Noget*, forekommer det mig, som Du er for bornært eller for halsstarrig til at kunne se!

Og han fjærmede sig.

Drev omkring paa maa og faa, mellem Mennesker, forbi oplyste Bazarbutiker med nydelige Damer, forbi Drikketeltene, hvor